

Ennen kahdeksatta

Kotini on lavastettu rakennus. Se ei tunnu kotoisalta ja ilmakein on näin korkealla kylmää. On turha toivoakaan lämmittävää ilmastointia, sillä ihmiset vierailisivat täällä vain talvivaatteissaan. Jos vierailisivat. Olen nimittäin porrastettu. Ylhäältä katsottuna toinen ja alhaalta katsoen seitsemäs sellainen. Portaikkossani on kahdeksan porrasta, mutta yksikään niistä ei ole ikinä sanonut minulle sanaakaan. Ei sillä, että mitään puhuttavaa olisi.

Oleskelemme vanhanaikaisen museokaupungin syrjäisessä talossa. Museokaupunki on todella suosittu, mutta ei tarvita tiedemiehiä raportoimaan, että näin syrjäistä taloa ei löydy moni vieras. Ei edes yksi.

Välillä havahdun tuulen ulinaan tai ikkunaa raapivien tervalepänöksien kirsuntaan. Muun osan ajasta viihdytän itseäni kuvittelemalla askeleita portaidemme päällä. Mietin, kuinka päiväkotikäisen lapsukaisen pitkä ja hieman epäsiisti letti pomppii värikkään talvitakin hupun yllä hänen kavutessaan portaita ylöspäin. Sitten havahdun todellisuuteen, synkkyyteen pimeässä, lavastetussa huoneessa kuun noustessa taivaalle tai laskemassa ikkunasta näkyvien mökkien taakse kaukaisuuteen. Saatan nukkua muutaman tunnin tai sitten vain valvon koko yön valmistautuen turhaan seuraavaan päivään. Olen kuitenkin yksin. Kukaan ei koskaan pääse näkemään mäntyni vuosirenkaiden ja oksien minuun jättämiä jälkiä, ei tuntemaan puuöljyllä päällystetyn pintani sileyttä, eikä saamaan edes pientä tikkua pikkurillinsä nahkaan siitä kohdasta, jota minussa ei ole hiottu kunnolla.

Yritän puhua muiden portaiden kanssa. Mutisen, kuiskin, huudan, karjun, kiljun, kaakatan, pulisen, höpötän ja jaarittelen. Mikään ei kuitenkaan toimi. Muut portaat on luotu pysymään hiljaa. Hiljenen, lopetan pulinan ja kuuntelen ääniä ympärilläni. Lasten iloista kiljumista ja aikuisten hyssyttelyä, portaiden kiipeämistä muissa mökeissä ja ovien narinaa, huonekalujen kaatumista ja työntekijöiden ohjeistusta.

Olen syventynyt omiin mietteisiini, kun oven narina kuuluu yhtäkkiä aivan läheltä. Avaan silmäni, kaksi tummaa männynoksan jättämää jälkeä, ja siirrän pupillini katsomaan ovea kohti. Alle kouluikäinen ipana kurkistaa sisälle ja loikkaa kynnyksen yli. Hänen pesäpallomailan mittainen lettinsä pilkistaa esiin taivaansinisestä langasta kudotun pipon alta. Samaa sävyä olevien lapasten peittämät kädet ottavat tukevan otteen ovenkahvasta ja sulkevat oven narinan saattelemana.

Lapsi katsoo mietteliäänä ympärilleen. Yritän houkutella hänet lähemmäs portaikkoa. Lähes huomaamattomasti tasoitan pintaani ja asettelen vuosirenkaani mahdollisimman kauniiseen muodostelmaan. Ovi avautuu uudestaan ja sisään astuu keski-ikäinen nainen. ”Täällähän sinä olet kulta! Et saa lähteä tuolla tavalla sanomatta. Tule, lähdetään kotiin. Katso taivasta, kuu nousee kohta,” nainen sanoo lempeästi. Lapsi pudistaa päättäväisesti päätänsä ja polkee jalkaa. Hän ei ole vielä valmis lähtemään.

Lapsi kiertele huoneessa. Näen, kun hän kurkistaa vanhan kirstun sisään, viikaa viltit, silittää puista keinuhevosta ja laskee maljakossa olevien tekokukkien määrän. Viimein odottamani hetki koittaa ja lapsi astuu ensimmäiselle portaalle.

Toivon sydämestäni, että hän jatkaisi. Saisin viimein tuntea talvikenkien pohjien kopinan pintaani vasten ja lämpimän hengityksen lähelläni. Toinen porrastettu, kolmas, neljäs, viides ja kuudes. Ihan kohta lapsi olisi perillä.

Yksi, kaksi, kolme, neljä... lasken sekunteja mielessäni. Kooltaan vain hieman tennispalloa suurempi jalka kohottautuu ja tunnen lumen valuvan kengästä päälleni. Mitään muuta en kuitenkaan tunne. Lapsi on hypännyt minun yli suoraan kahdeksannelle portaalle. Pettymys tuntuu voimakkaana ontossa kohdassa sisälläni. Lapsi jatkaa porraskävelyään. Hän sivelee porraskaidetta sormillaan ja kokeilee tasapainoilua yhdellä jalalla.

Kotvan kuluttua lapsi kyllästyy portaisiin ja alkaa kavuta alas. Pelkään puuni alkavan homehtua loputtomista kyynelistä. Itken itseni ontoksi, vaikka sitä minä olen jo valmiksi. Ontto kohta sisälläni suurenee suurenemistaan ja huoneen ääriovi alkavat sumentua männynoksanjälkien keskelle jähmettyneiden pupillieni katsellessa.

Ovi kirskuu ja narisee, kun lapsi sulkee sen perässään. Talvikengistä tulleet lumet ovat jo sulaneet vedeksi päälleni. Näen sumeasti, kun taivaansinisestä villalangasta kudotut lapaset ja pipo loittonievat loittonemistaan. Ovi oli jäänyt sepposen selälleen lapsen kirmatessa lumihankeen lumienkeleitä valmistamaan. Katselen vaiennettuja portaita ympärilläni, kauempana leikkiviä lapsia lumisateessa ja lehtensä tiputtaneiden puiden äärioviä synkkenevää iltataivasta vasten. Olen taas ypyksin omalla paikallani kuudennen ja kahdeksannen portaan välissä.